

Arrest

**nr. 120 375 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 december 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en M.E.G., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 26 februari 2013 een verklaring af tot wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 30 april 2013 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met M.E.G., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 oktober 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 30 oktober 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.04.2013 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- gedateerde foto's dd. 06.11.2011, stortingsbewijzen dd. 19.03.2012 en 24.09.2012 waaruit blijkt dat de referentiepersoon geld stortte aan betrokkene, briefverkeer dd. 14.02.2012 en 27.12.2012 van betrokkene aan de referentiepersoon: deze documenten tonen aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert november 2011. Deze gegevens zijn echter te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, ze tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen. Bovendien tonen ze niet aan dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon attesten van ABVV Hoboken voor waaruit blijkt dat ze in de periode december 2012 - juni 2013 een werkloosheidsuitkering ontving.

Echter, aangezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, kan deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die ge[v]raagd heeft of hebben om zich bij hem te voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats

zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. '

Het K.B. van 26 augustus 2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot wijziging van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat de referentpersoon het bewijs dient te leveren dat zij over voldoende huisvesting beschikt om betrokkene op te vangen.

Om te bewijzen dat de referentpersoon in België over voldoende huisvesting beschikt dient zij het bewijs over te maken van het geregistreerde huurcontract van de woning die zij huurt als hoofdverblijfplaats, eventueel aangevuld met een gedetailleerde staat van het gehuurde goed, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar zij woont. Het voorleggen van deze documenten creëert een onweerlegbaar vermoeden dat voldaan is aan de vereiste om over voldoende huisvesting te beschikken.

Ter staving van de behoorlijke huisvesting wordt een 'bijvoegsel huurovereenkomst' dd. 01.04.2013 voorgelegd.

Echter, het oorspronkelijke huurcontract werd niet voorgelegd. Zodoende kan onze dienst, op basis van de voorgelegde gegevens, niet beoordelen of de Belgische onderdaan heden beschikt over behoorlijke huisvesting die toelaat betrokkene te herbergen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Verzoeker zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd.

[...]

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

a) Aangaande de duurzame en stabiele relatie van verzoeker

Dat verzoeker erop wil wijzen dat, integendeel tot wat DVZ stelt, hij wel degelijk alle nodige bewijsstukken heeft overgemaakt.

Dat verzoeker erop wil wijzen dat alle aangehaalde bewijzen in zijn geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Verzoeker diende op de gemeente inderdaad verschillende bewijsstukken in doch deze dragen slechts bij tot het administratief dossier, ze vormen niet uitsluitend het administratief dossier.

Dat het onredelijk is van DVZ om ze uit elkaar te beoordelen en dat zij ook niet begrijpen waarom deze niet volstaan om hun duurzame relatie te bewijzen.

Bovendien wensen verzoekers het volgende te verklaren:

Aangaande de foto's:

Het is niet omdat er data bijgeschreven staan op de foto's dat zij geen bewijs zouden vormen van de duurzame en stabiele relatie van verzoeker.

Dat integendeel tot wat DVZ stelt, dit wel degelijk een bewijs vormt voor hun relatie!

Bovendien is het niet correct van DVZ om de bewijswaarde van de foto's teniet te doen, louter op het feit dat zij ze niet kunnen plaatsen.

Verzoekers leggen foto's neer met vermelding van data; 06.11.2011.

DVZ stelt dat dit te beperkend is om te bewijzen dat verzoeker en zijn partner een duurzame en stabiele relatie hebben.

Dat het voorleggen van de foto's met datum juist bewijst dat verzoeker en zijn partner elkaar minstens geruime tijd kennen. Dat zij bovendien contact hebben gehouden met elkaar.

Verzoeker wenst er nogmaals op te wijzen dat de voorgelegde bewijzen als een geheel beschouwd en beoordeeld dienen te worden!

Aangaande de stortingsbewijzen en het briefverkeer

Verzoeker begrijpt niet waarom de stortingsbewijzen en het briefverkeer niet kunnen beschouwd worden als afdoende bewijs van hun stabiele en duurzame relatie.

Dat het duidelijk blijkt uit de voorgelegde stukken dat de gesprekken deel uitmaken van een uitgebreide gesprekgeschiedenis.

Dat uit de voornoemde stukken dus wel degelijk blijkt dat verzoeker en zijn partner op regelmatige wijze contact hadden en dat zij een duurzame en stabiele relatie hebben.

Dat het voor verzoeker totaal onbegrijpelijk is, waarom deze bewijzen niet volstaan voor verwerende partij.

b) Aangaande het inkomen van de echtgenote van verzoeker

De bestreden beslissing stelt dat de echtgenote van verzoekster geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoeker gemaakt werd, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt duidelijk in haar beslissing: "Wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

De echtgenote van verzoeker is niet alleen actief op zoek naar werk, zij neemt alle interimjobs aan die ze kan krijgen en probeert zoveel mogelijk te werken. Gelieve de bewijsstukken hiervoor terug te vinden in de bijlage.

Dat haar werkloosheidsuitkering dan ook in overweging dient te worden genomen in de beoordeling van dit dossier.

Dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat er geen rekening gehouden kan worden met het inkomen van de echtgenote van verzoeker! Dit maakt niet alleen een schending uit van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat DVZ de motiveringsplicht schendt door hier geen rekening mee te houden!

Bovendien dient DVZ rekening te houden met het geheel van elementen! Verzoekster heeft steeds het nodige gedaan om haar inkomen te verzekeren.

Indien verwerende partij hier rekening mee had gehouden, hadden zij tot een andere conclusie gekomen in het dossier.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de partner. M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 eur.

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

-houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid

-wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen

-wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt

Wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)

Dat er nergens in de wet wordt gesteld dat het inkomen moet voortvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde duur of bepaalde duur.

Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon.

In casu hebben verzoeker en zijn partner dit. Er dient immers rekening gehouden te worden met de werkloosheidsuitkering van de echtgenote van verzoekster nu vaststaat dat zij actief op zoek is naar werk.

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten, bij het opleggen van een inkomensvereiste[...], geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden.

Dat in casu dat niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten behandeld worden, geschonden is!!!!

Dat zij aannemelijk maakt dat zij, spoedig terug fulltime zal werken, immers zij heeft in het verleden gewerkt en heeft een inkomen gehad.

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

c) Aangaande de huisvesting van verzoeker

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat de aanvraag van verzoeker onterecht geweigerd werd.

Bij de aanvraag tot gezinshereniging, legt verzoeker een 'bijvoegsel huurovereenkomst' voor van Woonhaven Antwerpen.

DVZ schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden!

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat: "De overheid een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen. DVZ heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken."

DVZ dient rekening te houden met ALLE documenten in het dossier!

Dat verzoeker niet begrijpt hoe DVZ kan beslissen dat verzoeker niet kan bewijzen dat hij over geschikte huisvesting beschikt. Het document specificiert nergens de grootte van het appartement !

Woonhaven Antwerpen is een sociale huisvestingsmaatschappij.

Zij erkennen dat verzoeker woonachtig is op het adres van zijn echtgenote.

De echtgenoot van verzoeker heeft aan Woonhaven toestemming gevraagd om verzoeker bij haar te laten wonen en verzoekster heeft deze toestemming ook verkregen op 16.07.2013.

Op wat baseert DVZ zich om dit in de bestreden beslissing te vermelden als zou dit niet voldoende zijn. Acht men het onderzoek van Woonhaven minderwaardig?

Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden, waarom dit niet zou volstaan. Dat DVZ flagrant de motivatieplicht schendt door dit niet de motiveren!

Bovendien is het op zijn minst opvallend te noemen dat verwerende partij slechts diensten contacteert, teneinde een negatief advies te bekomen.

Indien verwerende partij echt zekerheid wilt over de grootte van het appartement, kan het Woonhaven contacteren.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden hun beslissing te maken op basis van feiten en niet louter veronderstellingen?

d) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel !

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Gelieve in de bijlage hier de nodige bewijsstukken voor terug te willen vinden.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Deze voorziene motiveringen zijn ook pertinent en draagkrachtig, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu, wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.
Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:
 - 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;
 - 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;
 - 3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;
- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
- b) met elkaar komen samenleven;
- c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;"

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

"§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker onder meer in gebreke bleef een duurzame en stabiele partnerrelatie met M.E.G. aan te tonen.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoeker betoogt dat hij verschillende overtuigingsstukken – meer specifiek foto's, brieven en stortingsbewijzen – aanbracht om aan te tonen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met M.E.G. en dat deze stukken gezamenlijk dienen te worden bekeken.

De Raad kan slechts vaststellen dat het niet ter discussie staat dat verzoeker en M.E.G. geen gezamenlijk kind hebben en niet voorafgaand aan de verblijfsaanvraag gedurende ten minste één jaar samenwoonden. Daarnaast moet worden gesteld dat verweerder al de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken ter onderbouwing van zijn standpunt dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met een Belgische vrouw in aanmerking heeft genomen en heeft geuid dat deze stukken niet toelaten vast te stellen dat verzoeker en M.E.G. elkaar voorafgaand aan de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie reeds twee jaar kenden en elkaar gedurende voormelde periode drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen

betreffen. Verzoeker weerlegt door te duiden dat uit foto's blijkt dat hij en M.E.G. elkaar minstens "geruime tijd" kennen en contact hielden met elkaar de vaststelling niet dat geen relatie die op 30 april 2011 reeds twee jaar bestond werd aangetoond. Hij toont dit evenmin aan door zich als onwetend voor te doen en te stellen dat hij niet begrijpt waarom brieven en bewijzen van geldstortingen die gedateerd zijn op 6 november 2011 en op verschillende data in 2012 niet kunnen worden aanvaard als bewijs dat zij elkaar op 30 april 2013 reeds twee jaar kenden.

Aangezien de verschillende stukken die verzoeker aanbracht ter staving van zijn standpunt dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met M.E.G. elk afzonderlijk niet toelaten om te concluderen dat is voldaan aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde criteria, kan ook niet worden ingezien op welke grond hij meent dat deze stukken gezamenlijk wel een dergelijk bewijs zouden vormen.

Verzoeker houdt voor dat verweerder in elk geval alvorens een beslissing tot weigering van verblijf te nemen de duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en zijn banden met zijn herkomstland in aanmerking diende te nemen. Hij laat evenwel na te duiden op welke basis hij meent dat deze verplichting op verweerder zou rusten. De Raad kan slechts vaststellen dat de Vreemdelingenwet louter in deze verplichting voorziet in het geval een einde wordt gesteld aan een recht op verblijf. In casu werd evenwel geen einde gesteld aan een recht op verblijf, maar werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde enige aanspraak op een recht op verblijf te kunnen laten gelden.

De vaststelling dat verzoeker niet voldeed aan een van de cumulatieve voorwaarden die zijn gesteld in artikel 40ter iuncto 40bis van de Vreemdelingenwet volstaat om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen. De kritiek van verzoeker met betrekking tot de andere motieven die in deze beslissing zijn opgenomen is dan ook niet dienend, nu deze niet kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker naliet aan te tonen dat M.E.G. naast werkloosheidsuitkeringen enig ander inkomen had en dat, overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, bij het bepalen of de Belgische onderdaan die een vreemdeling wenst te vervoegen over voldoende bestaansmiddelen beschikt, werkloosheidsuitkeringen enkel in aanmerking kunnen worden genomen voor zover de betrokken Belgische partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Verzoeker heeft echter nooit enig stuk aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat M.E.G. effectief werk zocht. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient bovendien te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet nuttig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verweerder heeft in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voorts nergens gesteld dat verzoeker een arbeidsovereenkomst diende aan te brengen. Zijn beschouwingen omtrent het niet bestaan van een dergelijke verplichting zijn dan ook zonder enig belang in het kader van het onderzoek van voorliggende zaak. Zijn betoog dat het niet vereist is om aan te tonen dat een gezin beschikt over een inkomen dat ten minste gelijk is aan een bepaald referentiebedrag en zijn verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie zijn evenmin dienstig, nu niet werd aangetoond dat M.E.G. enig inkomen had dat in aanmerking diende te worden genomen en de aangehaalde rechtspraak niet van toepassing is in gevallen waarbij er geen intracommunautair aspect aanwezig is.

De Raad dient ook te benadrukken dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat verzoekers aanvraag individueel is onderzocht en dat niet kan worden ingezien waarom hij meent te kunnen verwijzen naar artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG. Voormelde bepaling, die hoe dan ook niet van toepassing is in een zaak waar geen intracommunautair aspect speelt, bepaalt immers in welke gevallen een duurzaam recht op verblijf kan worden toegestaan en heeft dus betrekking op personen van wie reeds is vastgesteld dat zij over een verblijfsrecht beschikken. Dit is niet het geval in voorliggende zaak.

Inzake de vereiste dat de partner die wordt vervoegd over een behoorlijke huisvesting beschikt moet worden geduid dat het aan verzoeker toekwam om het bewijs te leveren dat zijn partner over een woning beschikte die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om te besluiten dat een bijvoegsel aan een huurovereenkomst, waaruit slechts kan worden afgeleid dat verzoeker toetreedt tot een bestaande huurovereenkomst, hiertoe niet volstaat. Daar de bewijslast op verzoeker rustte kan hij ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder had kunnen nagaan of aan deze vereiste was voldaan.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft staat het niet ter discussie dat verzoekers legaal verblijf in het Rijk was verstreken nadat zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie was afgewezen en verweerder dus toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.1.2.4. Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet nuttig kan verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel. Dit beginsel kan namelijk enkel spelen indien verweerder over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Verweerder vermag evenwel geen recht op verblijf van meer dan drie maanden te erkennen indien hij vaststelt dat de door de wetgever gestelde vereisten niet zijn vervuld en is verplicht om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven indien een vreemdeling zich bevindt in de situatie zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en er niet blijkt dat meer voordelige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag van toepassing zijn.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt, kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

De integratie van verzoeker, het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft, het feit dat hij feitelijk samenwoont met zijn partner en zijn partner voor hem zorgt, wegen wel degelijk zwaarder door.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar zijn land van herkomst bemoeilijken! Verzoeker vormt een gezin met zijn vrouw en kind, die beiden over verblijfsrecht in België beschikken!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kan hij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als hij geacht wordt terug naar Marokko te gaan??

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoeker van mening is dat hij wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn partner!

Het is voor verzoeker en zijn gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mevrouw in België kan verwacht worden dat zij mee zou verhuizen.

Dit zou betekenen dat zij alles dient op te geven en achter te laten, alles wat zij hier net opgebouwd heeft!

Van zodra zij kan, wil zij terug beginnen werken! Dat zij enorm gemotiveerd is en nu reeds zo veel mogelijk interimjobs aanneemt.

Het is niet redelijk te verantwoorden om van mevrouw verwachten dat zij mee naar het buitenland zou verhuizen.

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Zijn partner heeft verblijfsrecht in België! Zij mogen niet uit elkaar gehaald worden.”

2.2.2.1. Verzoeker beroept zich in zijn tweede middel op een gezinsleven met een in België verblijvende vrouw. Hij toont evenwel niet in concreto aan dat hij enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft met deze vrouw. Het louter feit dat verzoeker en M.E.G. een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekenden, dat zij voorheen met elkaar correspondeerden en dat M.E.G. een aantal maal geldsommen overmaakte aan verzoeker laat immers niet zonder meer toe te besluiten dat verzoeker en M.E.G. een effectief gezinsleven onderhouden dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft met M.E.G., dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Er moet tevens worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Hierbij moet worden opgemerkt dat de vrouw die verzoeker als zijn partner omschrijft ook uit Marokko afkomstig is, zodat niet blijkt dat het voor haar moeilijk zou zijn om met verzoeker in hun gemeenschappelijke geboorteland samen te leven. Aangezien verzoeker aangaf dat M.E.G. werkloos is en niet blijkt dat zij in Marokko niet zou kunnen werken kan verzoeker ook niet voorhouden dat de professionele activiteiten van M.E.G. zouden vereisen dat een gezinsleven in België wordt uitgebouwd. De Raad kan evenmin inzien waarom het gegeven dat M.E.G. en haar kind in België mogen verblijven op zich een belemmering zou vormen om elders samen te leven. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8

van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

2.2.2.3. Daar niet blijkt dat verweerder enig dienstig gegeven niet in aanmerking heeft genomen kan ook niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK